

„Příště budeme bojovat bok po boku.“

Autor: Guillaume Durocher

Nedávno jsem se bavil s členkou týmu poslance Evropského parlamentu za jednu mainstreamovou politickou stranu. Probírali jsme náborové praktiky jejího šéfa a já se dozvěděl, že mladý politik ochotně přijímá do svého týmu lidi všemožných politických preferencí – s výjimkou těch, kteří se zapletli s nacionalistickou stranou typu francouzské Front National. Napřed jsem cítil rozhořčení. Jaká intelektuální netolerance! Jaká zatvrzelost! Poškodit něčí kariéru jen kvůli politickým předsudkům!

Po chvíli jsem si ale uvědomil: V každé společnosti nalezneme tabu, jejichž narušení vede k společenskému ostrakismu a cenzuře – jak ostatně bílí nacionalisté a identitáři až moc dobře vědí. Pozitivní tabu toho dosahuje *spontánní akcí a odporem vzešlým z řad společnosti*, nikoliv pomocí oficiální perzekuce a podpory. Poslanci EP nevyčítám jeho věrnost zavedenému tabu; vlastně tak prokázal jistou míru morální či ideologické zásadovosti, jakkoli s ním mohu nesouhlasit, v mých očích je problémem, že právě toto *konkrétní tabu* ohrožuje budoucnost evropských národů. V praxi jsme jej mohli vidět v podobě masivní mediální reakce proti postupu Jean-Marie Le Pena do druhého kola prezidentských voleb v roce 2002 a evropském a mezinárodním tlaku na Rakousko, když se v roce 2000 Jörg Haider podílel na vládě. Zásadně se stavím za skutečnou svobodu slova, ale možná bychom měli spíše než o odstranění společenského ostrakismu (který je starý jako lidská přirozenost) usilovat o jeho inverzi: Ve všech evropských společnostech (i těch za oceánem) by měl být jakýkoliv útok na etnické Evropany brán jako společenské tabu a vyústit v ostrakismus (společenské vyloučení).

Josif Stalin kdysi zlehčoval vliv hlavy katolické církve slovy: „Papež! A kolik má divizí?“ Evropská unie (EU) a její orgány se nachází v podobné pozici. Jejich autorita a vliv jsou v první řadě morální a institucionální, spočívající v síle norem a zvyku. Na rozdíl od americké federální vlády nemohou eurokraté přikázat vojákům, aby jejich autoritu vnutili neochotným státům s nasazenými bajonety. Dokonce i rámci eurozóny, kde Evropská centrální banka (ECB) může skutečně vydírat a dokonce svrhnout, spočívá její moc na premise, že národní stát nezačne tisknout své vlastní peníze. V takovém případě by ECB – stejně jako kdokoliv jiný – byla v podstatě bezmocná.

EU tedy existuje a má moc – nad a za rámec zájmů, který mají národní oligarchie ve schovávání se před demokratickou zodpovědností za složitost bruselské byrokracie a v zakódování ekonomického a migračního vymazání hranic v základních evropských dokumentech – skrze tabu proti nacionalismu, které funguje díky síle ideje – tak zakořeněné a rozšířené mezi jistou třídou vzdělaných Evropanů – že obrana národních zájmů představuje zlo a jakékoliv umenšování nabyté kompetence evropských orgánů je morálně neospravedlnitelné.

Jsem zcela přesvědčen, že **evropanismus** lze také chápat jako příklad specificky evropského morálního idealismu a univerzalistického altruismu, který poháněl křesťanské misionáře, francouzské revolucionáře při udělování občanství černým Senegalcům, americkou občanskou válku za zrušení otroctví a náš současný **patologický altruismus**. Tento závěr podporuje i globální jedinečnost EU: žádné z regionálních seskupení – ASEAN, Arabská liga, UNASUR, Africká unie – se v oblasti vytváření skutečného společného trhu s jednotnými pravidly nebo ještě důležitěji vzdání se části moci suverénními státy ve prospěch vytvoření společné měny Unii ani neblíží. Evropská odříkavost může být podmínkou toho, aby se národní státy vzdaly svých úzce chápaných národních zájmů ve prospěch vyššího a širšího pojetí obecného blaha. Mimochodem, jak vychází křesťanská teologie ze srovnání s židovskou a islámskou tradicí? Odhaduji, že křesťanská je podstatně moralističtější.

Tento evropský altruismus se stává patologií jen za splnění určitých podmínek – pokud se omezuje jen na jiné Evropany nebo jiné národy, od nichž lze očekávat vzájemnost, bývá ve skutečnosti vysoce adaptivní. To dokazuje jeden cenný prvek postoje výše zmíněného europoslance: **Násilný nacionalistický konflikt mezi Evropany by měl být tabu**. Po dvou ničivých bratrovražedných válkách je *dobře*, že mladí Evropané podstupují vymývání mozku, díky němuž cítí odpor při představě vzájemné války. Toto tabu stávající „globální Evropy“ bychom zachovali i v budoucí Evropě nacionalistické.

Jinak řečeno, Evropané by měli být dostatečně etnocentričtí, aby se postavili neevropské imigraci, ale ne zase tolik, aby navzájem bojovali. Lépe možná idea vynikne, pokud si ji představíme jako nový kulturně-politický konsenzus nepřijatelnosti protievropského smýšlení. Jeho jádro by měly tvořit přinejmenším dvě zásady:

Odmítnutí neevropské, především africko-muslimské imigrace v rozsahu nahrazení autochtonní populace, jelikož tento proces brzy učiní z Evropanů menšiny ve vlastních historických domovinách.

Odmítnutí vnitroevropského konfliktu, zvláště pak násilného.

Druhý bod považujeme za kladnou charakteristiku EU. Jistě, pamatujeme na podněcování konfliktu členy Unie proti Srbsku a další proruským zemím, což je politováníhodné, avšak v zásadě pochopitelné v podobném duchu jako **masakr 4 500 zajatých Sasů u Verdenu** Karlem Velikým nebo křižácká tažení **Řádu německých rytířů** proti pohanským Baltům. Šlo o násilí proti Evropanům za účelem vytvoření křesťanského řádu, sjednocujícího Evropu a po jistý čas tlumícího vzájemné konflikty zúčastněných Evropanů.

S radostí musím poznamenat, že přinejmenším v západní Evropě se nacionalisté z valné většiny namísto půtek se svými sousedy soustředí na odpor k africko-muslimské imigraci. Pochopitelně nalezneme výjimky z tohoto pravidla. Jednoho z mých holandských přátel na nedávné vlámskými nacionalisty pořádané akci zarazilo množství invektiv na adresu frankofonních Evropanů.

Brusel je dokonalou ukázkou nesmyslnosti vnitroevropského sváření: Zatímco se frankofonní a vlámské skupiny (především tedy mainstreamové politické strany) nekonečně dohadují, komu náleží historicky vlámské a většinově frankofonní město, roste muslimská populace natolik explozivně, že se podle výpočtů má stát v „hlavním městě“ Evropy do roku 2030 většinou. Závažné problémy přetrvávají i ve střední a východní Evropě, kam dosud nedospělo imigrační tsunami a osten nacionalismu tak často směřuje na sousední etnické skupiny.

Doufám, že kulturní přístup pomůže překonat příkop mezi zastánci národních států (nebo „úzkoprsé nacionalisty“ jako **Greg Johnson**) a stoupenci panevropského superstátu (**Richard Spencer, Roman Bernard**). I když uznávám meritum kritiky národního státu – zejména tehdy, když nepřímo dovedl Evropany do bratrovražedných válek – z různých důvodů tíhnu k první pozici. **Vnitřní evropská rozmanitost** by představovala výzvu i nadále v rámci evropského superstátu. Evropské dějiny se vyznačují soupeřením rozličných suverénních kultur a společenství, spíše než jednotnými, ale dusivými říšemi orientálního typu. Věřím, že naše politická a kulturní diverzita byla skutečně předností, zdrojem pozoruhodného dynamismu – navzdory nevyhnutelným mezistátním konfliktům. (Shodou okolností nebyla řada vnitřních čínských konfliktů jako **Povstání tchaj-pingů** /20 milionů mrtvých/ nebo **Čínská občanská válka** o nic méně krvavá než kterákoliv z válek evropských.) Raději mnoho svobodných republik než jediná utlačitelská Říše.

Navíc mě příliš nepřesvědčují ani argumenty, že Evropané musí být politicky sjednoceni na ochranu před vnějšími hrozbami, např. Čínou. V Pekingu se skutečně nachází jediná cizí vláda, která by mohla představovat věrohodnou hrozbu Evropě – žádná latinskoamerická, muslimská nebo africká země na to není ani vzdáleně dostatečně silná ani organizovaná. Nechce se mi však věřit, že by se nás Číňané jali nějak akutně ohrožovat ve světě, kde i se i malé země mohou v případě potřeby vyzbrojit jadernými zbraněmi. Spojené království, Švýcarsko, Švédsko a Finsko dokazují, že menší až střední země si mohou uchovat nezávislost pomocí kombinace odvahy, soudržnosti, štěstí, vytrvalosti a občasných kompromisů.

Jak jsem ale **popsal dříve**, pokládám institucionální *pro-* nebo *proti-* EU otázku za sekundární oproti dosažení skutečného proevropského politicko-kulturního konsenzu. Krátkodobě nepochybuji, že euroskeptické strany jako Front National představují nejlepší možnost omezení nebo dokonce zvrácení imigračního přívalu. Z dlouhodobé perspektivy pak může být možným i režim nacionalistické EU.

Globalisticko - nacionalistická dialektika

Ať už zatvzrelí eurofobové říkají cokoliv, EU zjevně existuje z řady dobrých důvodů, které

nezmizí ani v nacionalistické Evropě. Tak či onak i v budoucnu budeme muset upravovat ekonomické vztahy, pořádat pravidelná setkání evropských hlav států a vlád spojená s vydáváním komuniké a společných prohlášení o otázkách společných zájmů a budeme udržovat i nějakou formu byrokracie, dohlížející na dodržování a vynucující pravidla, dohodnutá k organizaci našeho malého světadílu. Zkušenosti z EU se v tomto ohledu mohou prokázat zvláště cennými, protože lze takřka jistě očekávat ztížení evropské spolupráce, jakmile se nacionalisté ujmou moci.

Nepochybně bychom se měli poučit z omylů EU. Při pohledu na omezené pravomoci Unie je v Bruselu očividný nadstav „politických činitelů“: 28 eurokomisařů, početná byrokracie asi 50 tisíc úředníků, tucty pravidelně se scházejících národních ministrů, 751 europoslanců a armáda podnikatelských a para-vládních lobbyistů z řad „občanské společnosti“... 1] Výsledkem je nekonečná změť hlasů. Nekonečným jednáním uvedených subjektů vznikají programy pro veškeré oblasti, jakkoli ty často působí spíše jako na papír hozené fantazie než cokoliv jiného (jedno **propagandistické video** Komise to podle všeho přijalo za své doslova).

Evropská komise, unijní exekutiva a byrokracie není tím, čím by mohla být. Po vzoru **Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj** (OECD) by mohla fungovat jako rozsáhlý think-tank poskytující sociální, ekonomické a environmentální studie a data o stavu Evropy a provádějící porovnání mezi zeměmi a regiony. Šlo by *de facto* o jedinou k tomuto úkolu zdroj i a pravomocí náležitě vybavenou organizaci na světě (a Eurostat skutečně část z toho dělá). Vzhledem k nedostatečnému množství moci se však velká část činnosti Komise stala zpolitizovanou a často se omezuje na zaujetí takové pozice, která by jednoduše ospravedlnila více evropských nařízení a pravomocí bez jiného cíle, než je moc sama o sobě.

Pro EU by zřejmě bylo prospěšnější přímé zapojení národních poslanců – např. prostřednictvím pravidelného legislativního setkávání jednou za měsíc – namísto zřízení zvláštní kasty izolovaných europoslanců. Eurozóna pak nepochybně byla s ohledem na absenci panevropského povědomí a solidarity příliš ambiciózním krokem. Svou ekonomickou dysfunkcí a nízkým ekonomickým výkonem, zranitelností lichvou, nedostatkem solidarity mezi různými etnickými skupinami v jednom politickém společenství a nedemokratickou a svévolnou technokratickou vládou je **eurozóna** předeherou a ukázkou možné budoucnosti, pokud globalismus – se svým nadnárodním kapitalismem, multikulturní imigrací a „globální správou“ – triumfuje. V jednom aspektu je však euro pozitivem: dokud zůstává zrušení společné měny tabu, zůstává podobně nemožným i vnitřní evropský konflikt mezi členskými státy – a to říkám i navzdory své osobní preferenci pro návrat k francouzskému franku.

Spekulace nad možnou nebo žádoucí podobou nacionalistické Evropy je jednou z mých oblíbených kratochvílí. Nakonec jsou ale institucionální otázky druhořadé. Z větší části není EU (ve schmittovském slova smyslu) suverénní a zabývá se spíše každodenní technickou agendou než politikou jako takovou. Strávit po vzoru FN nebo UKIP příliš mnoho času debatami o EU se tak ponejvíce jeví ztrátou času.

„Globalisticko-nacionalistická dialektika“ nepochybně otevře příležitosti pro růst evropského povědomí a jednoty. Globalismus ničí všechny evropské národní státy a jejich kultury. Při

cestování po Evropě např. v baru uslyšíte hrát mnohem pravděpodobněji odpuzivý americký pop než cokoli jiného. Zároveň ale rozšiřování anglo-americké kultury i jazyka samotného nabízí odlišným Evropanům společné referenční rámce a jazykovou platformu, umožňující spolupráci. Znalost angličtiny v posledních desetiletích nesmírně pokročila a často můžete ve větších městech žít bez větší znalosti místního jazyka. Podle čísel EU se 93,8% studentů středních škol učí angličtinu. I obecně bílé povědomí pravděpodobně poroste, jak všechny evropské národy budou čelit demografickému úpadku.

Američané dle mého mínění mohou hrát při šíření nacionalistického a rasově-realistického kontra-kulturního materiálu klíčovou roli. Celá oblast zkoumání IQ a lidské biodiverzity se jeví mimo USA být velice slabou. Švédští či němečtí nacionalisté často narazí na díla francouzské Nové pravice díky anglickým překladům vydaným **Arktosem** nebo **Counter-Currents**. A tak dost možná postup globalismu v Evropě zasévá zárodky vlastního zániku, tím jak vytváří podmínky umožňující šíření nacionalistických idejí a vytváření nacionalistické spolupráce. To bylo patrné i při nedávné „zakázané“ budapeštské konferenci **NPI**, z níž se evropští aktivisté stáhli, zatímco ti američtí vesměs vytrvali. (Na práci Američanů, předně Kevina MacDonalda, také odkazovali Evropané, s nimiž jsem mluvil – tamější činnost je často vnímána coby průkopnická.)

Proto nevyklučuji nějakou formu evropské politické organizace, která by náležitě časem nabyla vlivu, tak jak by rostlo i evropské povědomí. Pokud bych měl popsat mnou preferovaný výsledek, přál bych si: zásadně suverénní národní státy (zřejmě s vlastními měnami), demokraticky regulovaný (majoritou) celokontinentální trh se skutečným zbožím a službami, EU podobnou organizaci *s hranicemi* (spolupracující proti působení migračních/finančních toků, na rozdíl od jejich podpory ze strany EU) a *ad hoc* mnohostrannou spolupráci na rozsáhlejších projektech (fúzní reaktor ITER, televizní kanál Arte, vojenská a letecká odvětví jako EADS, vesmírné projekty typu Galileo). Některé z nich by v ideálním případě zahrnovaly i Rusy.

K nacionalistické kultuře

V oblasti politiky se musíme chovat oportunisticky a dělat cokoli, čím nejlépe posloužíme našemu lidu. Kulturně bychom se měli sjednotit na vytvoření sociálního a kulturního konsenzu označujícího protievropský aktivismus a opatření jako tabu. Zabýval jsem se touto panevropskou nacionalistickou kulturou čistě z negativního hlediska: zamezení válkám mezi Evropany i vytlačení Evropanů z pozice majority ve svých tradičních domovinách. Taková kultura má samozřejmě také *pozitivní* rozměr, vyrůstající z široké palety sebevědomých, jedinečných a skutečně kypících kultur národních. (Tady je **příklad z Maďarska**, jak by to mohlo vypadat.)

Taková kultura by učinila z genetické soudržnosti a kvality své základní principy a zavrhla současné excesy individualismu a rovnostářství snoubením zodpovědné svobody s organickou hierarchií. Pěstovala by hrdost na naše předky: **přeživší doby ledové, árijské dobyvatele**, starověké Řeky a Římany, středověké křesťanské obránce Evropy proti islámu a velké objevitele a vědce moderny. Evropan je svou přirozeností průkopník, bojovník, snílek,

tulák po hvězdách... Nevymezujeme se opozicí vůči ostatním, ale naším neúnavným, brilantním, výbušným a nekonečným puzením k pravdě a transcendenci.

Poznámka:

1] Organizace z řad „občanské společnosti“ (nevládní organizace, NGO – pozn. DP) často financují vlády a jejich úkolem bývá propagace toho či onoho aspektu oficiální ideologie: „lidských práv“ (tj. ještě více imigrace do Evropy nebo obtěžování nezávislých soupeřů západních mocností jako Rusko), odbory (tj. platit jim za podporu unijních programů) či environmentalismus (ospravedlňování stále více obtěžující vládní kontroly podnikání) atd.

Úvaha Guillaumea Durochera **Learning from the EU Experiment (III): The Taboo of Intra-European Conflict** vyšla na stránkách The Occidental Observer.